

Darko Šeparović Proces gorenja

Darko Šeparović
Proces gorenja

Edicije Durieux 47

KL I J A N J E

P O Ž A R I

počinjemo od sredine
radimo velik rez u zemljinoj kori
voda je igla kojom ćete sigurno
zašiti rane što ostaju poslije nas

suze ne pomažu

svijamo metal aluminijsku foliju
zrak između prstiju
temeljiti smo u procesu gorenja
kemikalije nas uništavaju
ali ponovno se dižemo kao Francuska

u spilji Lascaux nacrtani su bikovi koji bježe od nas
cepelini su prestali voziti jer smo bili uporni

mi smo zvuk grana koje uništava toplina
suho lomljenje zraka u zglobovima grada
nakon nas kamenje ostaje netaknuto

gramatika je isušeno korito rijeke
preskačemo ga i dolazimo na čišću obalu
tamo su brda preko kojih ljeta sporije stižu

jednom ste nas zbunjeni zalili alkoholom
narasli smo i stali rušiti drveće
slušajte nas i držite razmak

ne zovite kišu

kada dođemo stvari oko vas
izgubit će se u vlastitoj zgrčenosti

večeras će kanaderi sipati majčino mlijeko
mi ćemo prestati i nitko nam neće vjerovati

GRAVITACIJSKI VALOVI

jučer su otkrili gravitacijske valove
odozgo nas pritišće nečije drugo crno more
sada postoje neoborivi dokazi

postoji gutanje i mišići grkljana koji
guraju tekućine kroz nas

Albert je izgleda oduvijek bio u pravu
jeo je puno riže
stajao na glavi i pio
svakim gutljajem
otkrivao tkivo svemira

počelo je vrijeme komaraca

Albertovi su brkovi šuma prema kojoj večeras
idemo uspravni
naše je tijelo svemir
ali mislimo samo o komarcima

netko stalno više
moraš imati mirne ruke da bi nacrtao oštar kut
jedino ćeš tako ubiti medvjeda
lakšeg načina nema

tlakovi su negativni
geometrija ne poznaje nulu
srce je nemoguće nacrtati šestarom

napredujemo sporo kroz šumu
kroz Albertove tamne brkove
brkamo putokaze
pogled je upućen vodiču
ne tebi

Albert se smije jer bio je u pravu
bilo je dana kad uopće nisam ubijao ribu

K O R I J E N J E

bile su žile na rukama
ljubičaste i zelene nerazvrstane ceste

njima su prsti vozili
jednosmjerno prema vratu i
dlake su bile bodlje
onog kaktusa na prozoru

bila je noć motor s unutrašnjim
izgaranjem ono najtoplije ostajalo
je nevidljivo

magla je siguran znak gorenja noći
plašt koji nam se svija oko tijela
poput dobro smotanog bureka u predgrađu

morao je biti grad
basevi su udarali tup ritam kucanja
iza njih nismo čuli ništa

korijenje je širilo zemlju
grlilo kamenje moje ruke tebe
i trnci su se širili tijelom
kao kad netko
u gumenim čizmama stišće papučicu gasa

tako smo jurili prema jutru
korijenje je bešumno raslo prema dolje
iako je rast zapravo kretanje prema gore

mi se nikada nismo tako probijali
ostali smo zalijepljeni za ovo tlo

U Z G O J A L G I

reljef je povijest Interneta
sir probušen milijunima kilometara
optičkih kablova

kroz njih nam dolaze
zelene alge iz Kineskog mora
jednokratno probijaju naše vlažne zidove
zatim se gnijezde u razvodnim kutijama
stana dok ona istresa
juhu iz vrećice shvaćajući taj posao vrlo ozbiljno

mjhurići tople vode pucaju
zubi su stisnuti zbog vrelih ručica aluminija
u zidovima je debeo prived
uporne alge stižu i bacaju jajašca po tipkovicama
novosti o tečaju jena
gustoći nafte na našim plažama

idemo u pravcu minskog polja vikenda
hvatamo loš wi-fi signal i još lošije
naslove o bombardiranju Istoka
tamo reljefa praktički više i nema
sniježe samo oštri geleri
udovi su razbacani po ekranu mobitela
ali ge neumorno stižu do nas
imaju oči Japanke koja nam zaviruje duboko u želuce

i uvijek će biti brojčano nadmoćne
te male alge sa svježim vijestima

trebamo kupiti akvarij započeti napredni uzgoj
čvrsto i njemački ograničiti kretanje
razvedeni reljef pretvoriti u plošnu plohu
veste Angele Merkel
ali prije svega pojesti juhu
stvari držati pod kontrolom

M A H O V I N A

krenuli smo prema sjeveru
dok je utorak ulazio u
meko brašno veljače

napušta nas miris slikovnice
nema debelog kartona koji se
lijepio za jagodice prstiju
kraj je večeri i čačkalice su na stolu
to su posječena stabla
na njima nema mahovine

mi smo ipak krenuli prema sjeveru

ispod svakog kamena je bila zmija
ispod kuća su temelji
betonska zubala koja grizu stijene
zato su vrata škripala kada smo izlazili

naša putovanja imaju asfaltnu kralježnicu
masu tuđe glazbe koja pokreće čekiće u ušima
oni razbijaju svakodnevno brbljanje u žutu sluz
koju vadiš štapićem

vozimo dalje i rušimo znakove opasnosti
životinje sigurno prelaze cestu
kao da takvi prelasci postoje

nekako moramo doći do sjevera
mahovine nema a netko nam treba rasvijetliti put

u žaruljama ne nalazimo žarne niti
neki se plinovi unutra miješaju
u bespomoćnoj vrtoglavici
baš poput nas
čekaju dodir prsta koji će ih zapaliti

moramo doći do sjevera

sjesti na oštar rub
maknuti pokidane zastave
izbrisati tuđa imena
jednoznačno osvojiti
nešto i onda zgrčen
prestrašen
prvi put ući u nju

P O E Z I J A

blizu mog jezika ljudi podižu utvrdu
gore logorske vatre
meso se peče
pije se i dimi
u svakom slučaju oni nešto pokušavaju
kao da će svakog trenutka napasti
ali neće
vičem *mravojed*
kažem *toplina*
suza goni suzu samo to znaju reći
i još *ja pa ja pa ja*
i tako dalje i dalje sve dalje
od srca koje ima bijelu boju kada
se očisti od krvi
na njemu ću napisati
kao na praznom papiru
nikada niste napisali pjesmu

KRAJ SEZONE

K R A J S E Z O N E

Skupljala sam biljke za herbarije
lišće napokon nije padalo
jer pada skoro u
svakoj pjesmi
ali ovo nije ta pjesma
kad govoriš o meni
pričaš o dva tjedna ljeta
ponovno nedostaje općih
mjesta
jedan čovjek
probavljanje grada
noć pa ono sakriveno odjećom
zato ne otvaraj oči
sve je puno ranica
nekoliko kapljica krvi
sve površinski tragovi
sve jači stisak samo
da pobjegnem odavde
u veću nadmorsku visinu
već sam ti rekla
živiš u ruševini slóva ali
još to ne znaš
kad stavim ti ruku u krilo
opet suho
ljetu pada iz mene

to granje se odlama
pripremam teren za požar
uvijek i isključivo
duboko guram glavu
da procvjeta nafta kao
onî dani u mjesecu kad
sunce zapali
tijelo kao
limenku
i šuma se zagrije
toplina mase uništi
slobodu govora
korica limuna
korice knjige
i jedino mogu govoriti
kroz taj proces gorenja
jezik je motor našeg
rasklimanog popodneva
zato puštam dim a ovo
što izlazi iz mog grla
lakše je od zraka koji isuš
biljke u herbariju
onu naftu sam izvukla
da spali prstene u
klipovima kukuruza koji
ne jedem jer nisam
planirala uzgojiti
svijest o ekologiji
dok okrećem listove knjige
trčim kroz šumu
godovi su moje bore
tvoje prste guram dublje
u sebe

panj je ostao panj
ja sam mekša
tebi nedostaje još jedno
slovo abecede
jedan samoglasnik kojim
ću te potpuno odvojiti
dok skupljam to bilje
našu čitavu generaciju
prelamam
list po list čekam da
netko prvi odustane
i proglasi moj kraj
ali tek se zagrijavam
putujem kroz epohe
i nosim eho vremena
daj mi neko ime kao
sezona da uđem ti
pod kožu tamo ostavim suho
bilje iza leđa generacije
prišuljat ćemo se
dok izvlačiš prste
otvaram procjep
šuma izgara
više ništa ne sakupljam
ne pjevam
sve iza nas
povijest je
turizma.